

Χωρίς βασκανίαν: Φρ. Ἀφτονά σου - του! κττ. (εἶθε νὰ μὴ βασκανίῃς, νὰ μὴ βασκανίῃς!)

ἀφτόπονος ὁ, πολλαχ. ᾠτόπονος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφτί καὶ πόνος.

Πόνος τῶν ἀφτιῶν.

***ἀφτόπουλλον** τό, ὠτόπον Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

Ἀφτάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀφτούκλα ἡ, Κρήτ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ούκλα.

Μεγάλο ἀφτί: Ἄσμ.

Ἡ πρώτη μ' ἀγαπητικῶς ἤτρωε τοὶ φυλλάδες

κ' εἶχε καὶ πόδια στρογγυλὰ καὶ ἀφτούκλες, νά, μεγάλες!

(σχωπτικόν.) Ὑντίθ. καὶ συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφτάκι 1.

ἀφτούλιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀφτούλιχτος Πόντ. (Κερασ.) ἀφτούλιγος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φτουλιστός < φτου-λίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀφηρέθησαν τὰ φτούλ'τα, ἦτοι τὰ πτίλα, ἄτιλτος. Συνών. ἀμάδητος 1.

ἀφτούλλα ἡ, πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀφτούκλα, ὁ ἰδ.

ἀφτουλλάκι τό, πολλαχ. ἀφτουλλάιν Χίος.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα.

Ἀφτάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀφτούλλαρος ὁ, Κρήτ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα διὰ τῆς καταλ. -αρος.

Ἀφτουλλάς, ὁ ἰδ.

ἀφτουλλάς ὁ, πολλαχ. ᾠτουλλάς Εὐβ. (*Ορ.) Θηλ. ἀφτουλλοῦ πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα διὰ τῆς καταλ. -ας.

Ὁ ἔχων μεγάλα ἀφτιά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφταράς 1.

Ἡ λ. κατὰ γενικ. τ' Ἀφτουλλά τοπων. Χίος.

ἀφτουλλέας ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα καὶ τῆς καταλ. -έας, δι' ἣν ἰδ. -εάς.

Ἀφτουλλάς, ὁ ἰδ.

ἀφτουλλῆς ὁ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα.

Ἀφτουλλάς, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ.

ἀφτούλλι τό, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ούλλι.

Ἀφτάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀφτουλλιᾶζομαι (*Εστία 8, 831).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτούλλι.

Ἀφτιάζω 1, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Τότε τῆς λύπης τὸ πουλλὶ τότε τὴν τρυπὰ ἀφίνει καὶ σὲ τραγούδι νεκρικὸ τοὺς στεναγμούς του χύνει, ἀρχίζει κοῦ, ἀφτουλλιᾶζεται, δεύτερο κοῦ φωνάζει, κοῦ ξαναλέει καὶ ἀκούοντας κοῦ ἢ λαγκαδιὰ ἀνακράζει.

ἀφτουλλοῦσα ἡ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα καὶ τῆς καταλ. -οῦσα.

Μάχαιρα τῆς ὁποίας ἡ λαβὴ πρὸς τὸ ἄκρον εἶναι διχαλωτή.

ἀφτουραμάλλιαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄφτουρος καὶ ἀμάλλιαστος.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εὐδοκιμήσῃ, νὰ προκόψῃ: Ἔτσι εἶναι αὐτός, ἀφτουραμάλλιαστος ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ γεννήθηκε ὥσπου νὰ πεθάνῃ. Συνών. ἀπρόκοφτος 1, ἀφτούρητος 3, ἄφτουρος 3.

ἀφτούρητος ἐπίθ. Εὐβ. (Αἰδηψ.) ἀφτούρ'τους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀνεφτούρητος Ἡπ. ἀνιφτούρ'τους Ἡπ. ἀφτούριστος Μέγαρ. ἀφτούριγος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.) ἀφτούρ'γους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φτουρητός < φτουρῶ.

1) Ὁ ταχέως δαπανώμενος, ἐπὶ τροφίμων ἐνθ' ἄν: Ψωμί ἀφτούριστο Μέγαρ. 2) Ὁ ταχέως φθειρόμενος Μέγαρ.: Παννὶ ἀφτούριστο. 3) Ἀφτουραμάλλιαστος, ὁ ἰδ., Ἡπ.: Νὰ σ' πέσουν τὰ χέρια, νικρὸ καὶ ἀφτούρ'γος! (ἀρά).

Πβ. ἄφτουρος.

ἄφτουρος ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ. Κύμ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Βυτίν. Γελίν. Κορινθ. Λακων.) κ.ά. ἄφτουρος Εὐβ. (Στρόπον.) ἄχτουρος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. φτουρῶ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος.

1) Ἀφτούρητος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀφτουρο πρᾶμα - φασί - ψωμί κττ. Κάρυστος Κύμ. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαρκέσῃ Πελοπν. (Γελίν.): Παροιμ. Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ σὲ μὲ ἄφτουρη καλύβα (ὅταν λείπουν τὰ μέσα, δὲν ἔμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ τις τίποτε παρ' ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν).

3) Ἀφτουραμάλλιαστος, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπν. (Λακων.): Ἀμοῖρο καὶ ἄφτουρο παιδὶ Λακων. 4) Ὁ λέγων ἀπερισκέπτως ὅτι τοῦ ἔλθῃ κατὰ νοῦν, φλύαρος Εὐβ. (Κύμ.)

ἀφτούτσι τό, Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀστούτσι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ούτσι, περὶ ἧς πβ. GRohlfs Etymol. Wört. 186 ἐν λ. -ούκιον. Πβ. καὶ ἀλογούτσι.

Ἀφτάκι 1, ὁ ἰδ.

ἄφτρα ἡ, σύνηθ. ἄφτριγια Βιθυν. ἔφτρια Σύμ. ἄθρα Κρήτ. νάφτρα Εὐβ. (Κάρυστ.) Κέως Σάμ. ἄφτρος ὁ, Λεξ. Δημητρ. (λ. ἄφθα) ἄφτρο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄφθρα, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄφθα. Τὸ νάφθα, ὅπερ καὶ παρὰ Δουκ., ἐκ τῆς συνεκφορᾶς τοῦ ἄρθρου κατ' αἰτ. τὴν ἄφτρα, ὅθεν τὴ νάφτρα. Πβ. ἀφάλλος.

1) Ἐλκωσις τοῦ στόματος ἢ τῆς γλώσσης τῶν βρεφῶν σύνηθ.: Ἐβγαλε τὸ μωρὸ ἄφτρες. Γέμισε τὸ στόμα ἀπὸ ἄφτρες σύνηθ. || Ἐπφδ. Σήμερο ἄστρα καὶ ἄφτρα, αὐριο οὔτε ἄστρα οὔτε ἄφτρα Σύρ.

Σβήν' ἢ δαύλα 'ς τὸ νερό, | σβήν' ἢ ἄφτρα 'ς τὸ λαιμὸ Πελοπν. (Μάν.) 2) Φλόγωσις, ἔξαψις Θήρ.: Ἐχω ἄφτρα 'ς τὰ μοῦτρα. 3) Ἰσχυρὸς πυρετὸς Θήρ. Θράκ. Λέσβ. Μακεδ. (Μελέν.) Σκῦρ.: Ἀφτρα καὶ λαύρα Θράκ.

ἄφτρα ἡ, Α.Ρουμελ. (Καρ. Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) Θράκ. (*Αδριανούπ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Λέσβ. Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (*Αρτάκ. Πάνορμ.) ἄφτρια Θράκ. (Γέν. Σιρέντζ. Σχοπ.) ἄφτριγια Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἄφτριγια Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄπτρα = ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλίς.

1) Τὸ ἔναυσμα τὸ ὁποῖον ἀνάπτει διὰ τοῦ σπινθῆρος τοῦ πυρίτου λίθου Πελοπν. (Λακων.): Φρ. Πιάνει μὲ τὴν ἄφτρα (ἐπὶ τοῦ εὐκόλως ἐξαπτομένου ἢ τῆς ἀμέσως συλλαμβανούσης γυναικός). β) Προσάναμμα οἰονδήποτε

Θράκ. Λέσβ. Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀνακάρω-μα 1, ἀναλαμπή 5, ἀναλαμπίδι, ἀναμμα 4, ἀφτρί-δι 2, ἀφτρίν 2, προσάναμμα, προσαψίδι, συνά-ναμμα. 2) Καπνοδόχος Α.Ρουμ. (Στενήμαχ. Φιλιπ-πούπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ. Σιρέντζ. Σκοπ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.): Παροιμ. Ἰπὲς κάθε ἀφτρίγια 'π' ἓνα 'π' ἓνα λο-γιῶ καπνὸς βγαίῃ (κάθε σπίτι, κάθε οἰκογένεια ἔχει τὰ βά-σανά της) Σαρεκκλ. 3) Ἑστία Α.Ρουμ. (Καρ. Φι-λιπούπ.)

ἀφτριάζομαι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄφτρα.

Πάσχω ἄφθαν, γεμίζω ἀπὸ ἄφτρες.

ἀφτρίδι τό, Πελοπν. (Λακων.) ἄφτρίδ' Λέσβ. Μα-κεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτρίν καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

1) Ἑλλύχνιον Λέσβ. Συνών. ἀφτρίν 1, φιλίλι.

2) Ἀφτρα 1 β, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Λακων.) 3) Τὸ μέ-ρος τοῦ πυροβόλου ὅπλου ἀπόπου παίρνει φωτιά Πελοπν. (Λακων.) 4) Μεταφ. μικρὸν τεμάχιον θραυομένου πράγ-ματος Μακεδ. (Χαλκιδ.)

ἀφτρίν τό, Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Χαλδ.) κ.ά. ἀφτρί Ἀπουλ. (Καλημ.) ἄφτριν Κύπρ. ἄφτρι Α.Ρουμ. (Φιλιπούπ.) — Λεξ. Βυζ. ἄφτρι Θράκ. (Ἐπιβάτ.) Κά-λυμν. κ.ά. — Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπτρίον.

1) Ἀφτρίδι 1, ὁ ἰδ., Ἀπουλ. (Καλημ.) 2) Ἀφτρα 1 β, ὁ ἰδ., Α.Ρουμ. (Φιλιπούπ.) 3) Φλόξ, λάμψις Πόντ. (Κερασ.): Τ' ὀμμάτ' ἔ' ἀφτρία ὀμᾶζουν ἢ ἄμον ἀφτρία λάμ-πουν. 4) Τὸ σωληνοειδὲς τοῦ λύχνου διὰ τοῦ ὁποίου διαπεράται τὸ ἐλλύχνιον Κάλυμν. Κύπρ. 5) Τὸ ὑποβα-στάζον εἰς τὰς κανδήλας τὴν θρυαλλίδα Θράκ. (Ἐπιβάτ.) — Λεξ. Βυζ. Συνών. καντηλήθρα.

ἄφτυστος ἐπίθ. σύνθηθ. ἄφτυτος Χίος.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπτυστος.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἔπτυσέ τις: Φρ. Φτυσμένο ἢ ἄφτυστο (ἐπὶ τῶν παιδιῶν, ὅταν πρόκειται νὰ ἀποκτηθῇ εὐνοϊκωτέρα τις θέσις, λαμβάνει εἰς τῶν παιζόντων μικρὸν ὄστρακον ἢ λίθον καὶ πτύει εἰς τὴν ἐτέραν πλευράν, ἔπειτα ἐρωτᾷ φτυσμένο ἢ ἄφτυστο καὶ τὸν ρίπτει πρὸς τὰ ἄνω περιστροφικῶς, κερδίζει δὲ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τὴν ὄψιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐμφανίσῃ τὸ ὄστρακον ἢ ὁ λίθος πε-σὼν εἰς τὴν γῆν).

ἄφτω Ἀμοργ. Ἄνδρ. Βιθυν. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κα-λαβρ. (Γαλλικ. Ροχούδ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φερτ.) Κάρπ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Μεγίστ. Μύκ. Νάξ. (Ἀ-πύρανθ. Βόθρ. Γαλανᾶδ. Δαμαρ. Ἐγκαρ. Τρίποδ. κ.ά.) Νίσυρ. Πάρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Σύρ. Χίος κ.ά. ἄφτου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄφκω Κύπρ. ἄβου Ἰμβρ. ἄ-βγω Ἰκαρ. ἄφω Θράκ. (Στέρν.) ἄθτω Καλαβρ. (Κον-τοφ.) ἄστω Καλαβρ. (Μπόβ.) γάφτω Καπ. (Οὔλαγ.) γάφτω Ρόδ. ἡφτω Καπ. (Ἀνακ.) ἔφτω Κῶς Προπ. (Κύζ.) Ρόδ. Σύμ. Τήλ. ἀφτέν-νω Κύπρ. Ρόδ. ἀφτίνω Πόντ. (Κοτύωρ.) Παρατ. ἄφτιδκα Καπ. (Ἀξ. Ἀραβάν.) ἡφτισκα Καπ. (Ἀνακ. Σινασσ. Φερτ.) Ἄορ. ἡψα Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Καπ. (Ἀνακ. Ἀξ. Ἀραβάν. Φάρας.) Κάρπ. Κίμωλ. Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σέριφ. Σίφν. Χίος κ.ά. ἡψᾶ Πάρ. (Λεῦκ.) ἡψα Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) ἡψησα Ἰκαρ. ἔψα Πόντ. (Ὀφ.) ἔψα Πόντ. (Κερασ.

Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἔψα Καπ. (Οὔλαγ.) ἄψα Καπ. (Φερτ.) Κύπρ. Προστ. ἄψε κοιν. Μετοχ. ἀφτού-μενος Ἄνδρ. Ἀστυπ. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάσ. Κρήτ. Κύπρ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Χίος κ.ά. ἀ-φτούμινους Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) γαφτούμενος Ρόδ. ἐφτού-μενος Ρόδ. ἀφτωμένος Κάρπ. Κρήτ. ἀφτεμένος Πόντ. (Κερασ.) ἀφτήμενος Μεγίστ. ἀφτημένος Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀφμένος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπμένος Καπ. (Φάρας.) ἀμμένος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Ρόδ. ἀσμένο Κα-λαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄπτω. Ὁ παρατ. ἡφτισκα εἶναι τοῦ ρ. *ἀφτίσκω. Ἡ μετοχ. ἀφτούμενος καὶ μεσν.

Α) Μετβ. 1) Ἄπτω, ἀνάπτω ἐνθ' ἄν.: Ἀφτω τὸ καντήλι - τὸ τσιγάρο - τὸ φούρνο - τὸ φῶς - τὴ φωτιά κττ. πολ-λαχ. Ν' ἀφτωθῇ φέξι (ν' ἀναφθῇ φῶς) Κρήτ. Τὰ ξερά ξύλα καλὰ ἀφκουνταν (ἀνάπτονται) Χαλδ. Ἀφτω τὴν ἐκκλησιᾶ - τὴν Παναγιά κττ. (βραχυλ. ἀντὶ τὰ καντήλια τῆς ἐκκλησιᾶς, τῆς Παναγιᾶς) Κύθν. Σίφν. Ἀφτούμενος φούρνος, ἀφτού-μενη φωτιά, ἀφτούμενο κερί, ἀφτούμενα κάρβουνα κττ. Ἄνδρ. Θήρ. Κρήτ. Ρόδ. Σίφν. Χίος κ.ά. Ἀφμένον ἄνιμον Τραπ. Γαφτούμενη φωτιά Ρόδ. || Φρ. Ἀψε σβῆσε (τάχιστα, ἦτοι ὅσος χρόνος χρειάζεται διὰ νὰ ἀνάψῃ καὶ νὰ σβῆσῃ πυ-ρεῖον, κερί, λάμπα κττ., οἶον: ἄψε σβῆσε ἔφαγε - πῆγε κ' ἦρθε - ἔκαμε τοῖς δουλειῶς του κττ.) κοιν. Ὡσπου νὰ πῆς ἄψε σβῆσε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνθηθ. Ἀψον, σβῆσον, κόψον, ράψον (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Χαλδ. Ἀψε σβῆσε (ἄνω κάτω, φύρδην μίγδην, οἶον: τὰ κάνω ἄψε σβῆσε) Ρόδ. Ἀψε κάμε ἢ ἀπλῶς ἄψε (κάμε ταχέως) Νάξ. (Τρίποδ. κ.ά.) Ἀψε (παράγγελμα τῶν ἀλιέων δι' ἀνάμμα τῶν ἀλιευτικῶν φανῶν) Βιθυν. Ἀψε κερί νὰ βρῆς τὸ τσιαφοκέρι (ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων) Σύμ. Ἦψεν τὰ καντήλια του (ἐπὶ τοῦ μεθύον-τος) Κάρπ. Τὰ χεὶ ἀφτωμένα (ἐνν. τὰ καντήλια, συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. || Παροιμ. Σ' τὸν ἄγρον γάψε ἔναν κερί, 'ς τὸ δαίμοναν ὅσα μπορεῖς (πρέπει νὰ προφυλαττώμεθα πρὸ παντὸς ἀπὸ τοὺς κακοὺς) Ρόδ. Οὐλ' ποῖος ἄφτ'νε κ'ι μαρεῦ'νε (ὅλοι ποῦ ἀνάπτουν δὲν μαγειρεύουν, ἦτοι ὅλοι ποῦ ἐπιχειροῦν τι δὲν εἶναι καὶ ἐξίσου ἱκανοὶ νὰ τὸ κατορ-θώσουν) Χαλδ. Καὶ ἀμτβ. ἐκπέμπω φλόγα, καίομαι, εἰμαι ἀναμμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀφτει ὁ φούρνος - ἡ καντήλα - τὸ κερί - ἡ φωτιά κττ. πολλαχ. Ἀφκει ἡ ἀφτέν-νει τὸ λαμπρόν - τὸ λυχνάρι κττ. Κύπρ. Ἀφει καὶ σβάει Στέρν. || Φρ. Μέρα με-σημέρι κι ἄφτει κι ὁ λύχνος (ἐπὶ πράγματος προδήλου) Κρήτ. Ἀψε, ἦλε, καὶ μὴ λάψης (ἐπὶ κάλλους ἀνυπερβλήτου) Θήρ. Ἦψε κ' ἔσβησε (ὠργίσθη καὶ κατεπραύνθη) Ρόδ. Ἦψεν κ' ἡκαψεν (ἐπὶ τρικυμίας) Κάρπ. Ἦσαν οἱ πονδῆς της (ἐπὶ γυναικὸς ἀσχολουμένης ἀκουράστως κατὰ τὴν ὑπο-δοχὴν οἰκείων) αὐτόθ. Ἦψεν του (ἀπροσδοκῆτως ὠφελήθη, συνών. φρ. τοῦ 'φεξε) Χίος Ἀψεν τὸ ἔλαβεν (ὠργίσθη πολὺ) Κύπρ. Μετοχ. ἀφτούμενο οὐσ., ἐξάνθημα τοῦ σώ-ματος μὲ κνησμὸν Σκυρ. 2) Χρησιμοποιῶ τι πρὸς ἀνάμμα, πρὸς φωτισμὸν Κίμωλ.: Ἀφτω τὸ λάδι.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἀποκτῶ μεγάλην θερμότητα, πυρα-κτοῦμαι Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σέριφ. Σίφν. κ.ά.: Ἦψε ε' ἡσβησ' ἡ μούρη τῆς Κρήτ. || Φρ. Ἦψε σου; (εἰρων. πρὸς ραπισθέντα ἢ δαρέντα) Σέριφ. Σίφν. Ἀφτει τὸ κορμί μου (αἰσθάνομαι θερμότητα εἰς τὸ σῶμα) Θράκ. Ἦψα ἀπὸ τῇ ζέσθῃ Ρόδ. β) Αὐξάνεται ἡ θερμότης μου Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀφτει ὁ πυρετὸς Ἀπύρανθ. || Μεταφ. φρ. Ἀφτει καὶ κορώνει ἡ ἀγάπη αὐτόθ. Ἀφτει ὁ πόνος Κρήτ.

2) Ἐξάπτομαι, ὀργίζομαι Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) κ.ά.: Ὅσον πάω κι ἄφτω Κερασ.

Πβ. ἀνακαρώνω (Π), ἀνάφτω.

